

MANŽELKY a jiné ženy

Lubomír Macháček

Manželky a jiné ženy

PRAHA 2011

Lubomír Macháček: Manželky a jiné ženy

Vydání první

Copyright © 2011 Lubomír Macháček

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz

v roce 2011 jako svou 1629. publikaci

Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2011 Jan Ungrád

Odpovědná redaktorka Stanislava Moravcová

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-423-3

BARONET

Praha 2011

Lubomír Macháček

*Manželky
a jiné ženy*

Obsah

Žena z druhého břehu	9
Něco je jinak a možná, že všechno	19
Muž, který dělal lidi	37
Nevinné flirty	45
Dobrý den	57
Ptáci a lidé	69
Manželky a jiné ženy	81
Noční rozhovor	101
Klobouk ze San Franciska	111
Světlušky	121
Namaluj ticho	133
Otevři okno	143
Houdini, eskamotér	155
Kudy tekla Chrudimka	163
Kuřáci cigaret	173
Co o tobě ještě nevím	185

Žena z druhého břehu

Dřepěl na břehu Labe, kde se hráz svažovala k řece. I když byla původně obložená kameny, za pár let z jejich spár vyrůstala křoviska a překrýval ji koberec trávy. Leoš si z trávy a větví udělal hnízdo. Často pozoroval řeku, kýly vrzajících veslic, racky i tělíčka ryb, která jim uvízla v zobáčích.

Hlavně však vyhlížel zlatou rybkou. Hodiny neznal, vlastně se řídil podle sluníčka, a tak obvykle civěl na druhý břeh, na krajinu a na lidi, kteří v ní žili. Věděl, kde se co šustne. Skutečné mu splývalo s neskutečným, alespoň se nenudil.

Kromě zimy zde trávil čas, jak se dalo. Teď byla velká voda po lijáku, v dohledu ani živáčka. Už už se chtěl zvednout, smotat udičku a strčit ji pod hráz, když zahlédl v řece ženu, kterou strhával proud. Marne s ním zápasila, ne a ne se vydrápat na břeh.

„Nekoukej a radši mně pomoz!“ zakřičela, když ho uviděla.

„Už jdu,“ řekl Leoš, sestoupil k vodě a podal jí ruku. Škrábala se vzhůru po hrázi, vysílená a zesláblá... Pak se svalila na zem a zhluboka dýchala.

„Ty se koupeš nahý?“ zeptal se po chvíli.

Neodpověděla nic, stále ještě chytala dech, jen si ostýchavě přikryla klín rukama a otevřela doširoka oči, jako by nemohla uvěřit, že žije. Pozorně si ji pro-

hlížel. Nahou, dobronozova opálenou ženu takhle zblízka ještě neviděl, jen malá děvčátka a vlastní mámu. Ozvala se až po chvíli.

„Šmíruješ? Věčně tady vysedáváš a šmíruješ!“

„Jak to víš?“

„Všimla jsem si tě. Chodím sem plavat.“

„Nešmíruju. Čekám na zlatou rybku...“

„Ušetři si ty kecy.“

„Proč nemáš plavky?“

„Abys věděl, plavala jsem tam a zpátky, šaty mám někde nahoře, zanesl mě sem proud... a vůbec, zlatý rybky plavou jenom nahý,“ poznamenala roztrpčeně a hrkla sebou na břicho.

Vzpamatovávala se jen pomalu, nohama bez citu sotva pohnula, těžko by na nich vydržela stát, natož utíkat. Ta bezmocnost ji zraňovala.

„A jak ses proměnila...?“ zíral na ni. Líbila se mu její lýtka, záda i ruce. A kůže, ta kůže opálená dobronozova. Uvažoval, co si s takovým tělem počít, dokonce k ní vztáhl cudně ruku, aby ji pohladil, ale zase ji vrátil ostýchavě zpět. „Můžu si na tebe sáhnout?“ řekl po chvíli a dotkl se její hýždě.

Naskočila jí na kůži krupička. Teprve teď žena zpozorněla, až dosud jeho řečem nevěnovala příliš pozornosti, byla ráda, že žije, ale pak natočila k Leošovi hlavu a zaznamenala jeho zjitřené, soustředěné oči.

Až nyní si ho mohla prohlédnout důkladněji. Žádný výrostek, ale dospělý chlap. Tmavé vlasy měl osekané na ježka, na těle mu plandalo hnědé bavlněné triko a na bradě vzlínalo řídké chmýří. Nevypadal zákeřně, spíš jí připadlo, že se s ním cosi děje.

„Dej tu ruku pryč!“

„Zlatá rybka mně splní každý přání,“ zadeklamoval a čelo se mu zalilo mřížovým vrásek.

„Zlatá rybka možná, jenže já ne...“ Měla toho už dost. „Kdybys mně radši došel pro šaty. Nehodí se, abych tady běhala nahá.“

„A nemohl bych...?“

„Nemohl!“

„Zachránil jsem ti život,“ odvětil vyčítavě a strčil si ruku pod tepláky.

„Nech toho. Kolik ti je?“ vyhrkla. Začala se překotně vyptávat, co dělá, jak žije, které má kamarády, kam půjde... Mluvit, mluvit, mluvit, letělo jí hlavou.

Byl vzrušený, vykoktal, že mu je dvacet sedm.

„Jsi sám?“

„Já mám... ségru. To je taky holka. Ona se o mě stará.“

„Člověk se musí starat o druhého...“

Pokusila se mu vysvětlit, že je máma dvou dětí. Jeden syn se jmenuje Petr a druhý Pavel. *Pavel a Petr, rozumíš?* Najednou jí ho bylo líto, ale měla dojem, že ji vůbec neposlouchá, že už myslí jen na sebe. Však se také na ni vzápětí vrhl a převrátil ji na záda.

„Řekni, že seš zlatá rybka, řekni!“ dorážel a přitom se jí zmocňoval, naléhavě a bez zábran. Neměla šanci mu uniknout.

„Jsem zlatá rybka,“ přistoupila na jeho hru. Přiznala by v té chvíli snad cokoli.

Hladinu řeky jako šídlo protála v té chvíli osmi-veslice, plula po proudu. Žena ji přes vysokou travu neviděla, jen zaslechla šplouchání vody a lodníkův ostrý hlas. Mlaskání vln od kýlu lodi k ní doléhalo už zcela zřetelně. Veslice byla na dosah.

Teď bych měla utéct nebo aspoň zakřičet, mám poslední šanci, napadlo ji, ale když se o to pokusila, přiložil jí Leoš ruku na krk a stiskl, takže namísto volání o pomoc se jí z hrdla vydralo jen zasténání a do toho

zoufalého zápolení spustila píšťala parníku kotvícího kdesi pod jezem.

„Leoši, ty jeden kanče, už jsi chytil zlatou rybku? Mysleli jsme, že seš na chlapečky,“ zaburácel za břehem pronikavý kormidelníkův hlas, aniž by tušil, jak blízko je pravdě.

Leoš neodpověděl, rychle zalehl tělo oběti a splynul s hradbou trávy. Žena jen tiše zaúpěla.

Proud byl u břehu přece jen o poznání mírnější, kameny řeku zpomalovaly. Leoš už zase nahazoval udičku, nechával splávek klouzat po hladině a znovu ho vytahoval. Potřeboval se vzpamatovat. Když před ním žbluňkl kamínek, ohlédl se a spatřil chlapce.

Milan sem za ním občas jezdil a pozoroval s ním lidi na druhém břehu, teď odhodil kolo a klouzal po zadnici k němu dolů. Leoš se přihrbil, jako by čekal odněkud ránu, pustil udičku a skryl se za křovisko, které svými větvemi čeřilo vodu. Až pak jeho oči zachytily šupinaté tělo ryby, co uvízla u břehu, a to ho ještě více vyděsilo.

„Leoši, ty ses pral?“ vyzvídal Milan. Chodil do třetí třídy a zajímal se o všechno. Hlavně o Leoše.

„Jak se to vezme,“ zaskřehotal po chvíli Leoš. Nevěděl, co má říct.

„Proč se schováváš?“ nechápal klučina a oběhl křovisko. „Čekáš na zlatou rybku?“

„Už jsem jednu chytil, ale utekla mně,“ řekl Leoš, sáhl pro leklou rybu a mrsknul s ní mrzutě na břeh.

„Tahle že je ta pravá?“

„Už jsem ji měl... ale uplavala! Měl jsem se vydat za ní.“

„Ty ale plavat neumíš!“ odvětil posměšně chlapec. V Milanových očích zajiskřilo, zatukal si ukazováčkem na čelo a natáhl ruku k rybě.

„Nesahat!“

„Zlatá rybko, zlatá rybko...“ šaškoval Milan, přičichl k rybě a nasadil tak příšernou grimasu, až se Leoš usmál. Pak si nazul naboso tenisky a odcházel. Kluk chytil kolo a ploužil se za ním. „Co to je, že seš na chlapečky?“ vrtalo mu hlavou.

„Tys to slyšel? Blbost, nemusíš se bát,“ zafuněl.

„Já se nebojím. A vezmeš mě s sebou?“

„Jestli chceš?“

Leoš na sebe cestou natáhl tričko a zapnul si kalhoty. Nohavice se mu lepily na stehna. Milan kolem něho kroužil na kole a dorážel.

„Ty s tou rybkou kecáš, vid’? Nemůže ti splnit žádné přání, já tu pohádku náhodou znám.“

„Myslím to vážně. Zlatá rybka je pro život dost důležitá,“ řekl a pohledem zabrousil k řece.

Dorazili k boudě, která připomínala kutloch bezdomovců. Měla lepenkovou střechu a jedno okno zatlučené prkny. Leoš odhodil rybu na lavici, vešel dovnitř, a když se za okamžik ukázal, držel v ruce ručník a utíral si vlasy.

„To je opravdu tvoje chata?“ zeptal se Milan. Ptal se pokaždé, když tu spolu byli, jako by nevěřil. Boudičku obklopovalo několik zaplevelených záhonů, na rybízových keřích se červenaly bobule, o kus dál zrály i keře pichlavých srstek, ale co to bylo proti té vysněné rybě, která mu vrtala stále hlavou. „Chceš, aby ti splnila tři přání?“

„Stačilo by jedno,“ špitl Leoš. Sotva začal šněrovat tenisky, spokojenost mu z očí vyprchala.

„Abys byl normální?“

„Ségra říká, že jsem normální, že umím všechno, jenom něco ne. Kdybych neměl ty papíry... na hlavu.“

„Ale máš zase dobrý srdce.“

„To víš, že mám.“

„A jaký přání chceš vlastně splnit? Možná bych ti mohl nějak pomoci. S touhle rybou ti ale nepomůžu, ta už je chcíplá,“ rozumoval Milan a očima pátravě přeměřil Leoše od hlavy až k patě, jestli na něco přijde, jak by rybu oživil. Jeho starší kamarád mu připadal neskutečně velký a odvážný. A také trochu cvok.

„Není chcíplá, jen mě kousla,“ mrzutě ukázal otisk zubů na předloktí. „Počkám tu na ni, až se probudí,“ dodal vážně. „Probudí se a přileze...“

„Za tebou?“

Leoš si hrábl hřebenem do kštice a mrkl na sebe do zrcadla, které viselo na zdi. Vypadalo to, že je se svou vizáží vcelku spokojen, a tak už jen zkontroloval pastičku na myši v rohu místnosti, přivřel dveře a zapálil si cigáro.

„Byla zlatá. Seděla na břehu, koukala na vodu a dělala pusou takhle,“ špulil rty jako ryba.

„Takhle?“ opíčil se kluk. „Leoši, ty seš fakt dost poškrábanej... I kolena máš odřený. O co sis odřel ty kolena?“

„Udělala pusou takhle, vytřeštila oči, zamrkala, hupla zase do vody a plavala k druhému břehu,“ mlel stále svou Leoš. Milan zaprotestoval, že si vymýšlí, ale Leoš ho nenechal dopovědět. „Ona utíkala, já za ní... vklouzla do Labe a proměnila se...“

„V rybí pannu?“ ohrnul Milan nevolí nos.

„Jo, v tu. Asi se utopila...“

„Rybí panna se nemůže utopit, ta může leda lek-nout... na pekáči.“

„Musíš mě naučit plavat.“

„Vždyť umíš.“

„Ale ne v Labi. V proudu ne,“ zamumlal Leoš, „jinak umím všechno.“ Zastavil se u topolu a zamáčkl o jeho zvrásněný kmen cigaretu. „Jestli chceš, můžeme si chvíli pouštět autíčka.“

„Ale jen chvíli, jo?“ odvětil Milan a zkoumavě na Leoše pohlédl.

Prostor uvnitř chatky byl spíše stísněný než velký, Leoš v něm nahromadil různé krámy a kusy nábytku, které buď od někoho dostal nebo na ně narazil při svých toulkách po městě. V zimě se zde pobývat rozhodně nedalo, ale na jaře a v létě tady bez problémů přespával.

Však si to v chatce zařídil podle svého vkusu. Do rohu místnůstky přišoupl rozvrzaný divan, místy už proležený a na bocích ošoupaný, na stěně nad ním visel kus bílé látky s poctivou ruční výšivkou *Kdo šetří, má za tři*, naproti umístil rozměrný stůl se židlemi a vedle něho trůnil kuchyňský skleník bez skel, z něhož vykukovaly hrníčky, kastrolы a další kuchyňské potřeby. Na stole čekala rozložená autodráha.

Leoš nejprve nalil Milanovi pomerančový džus a potom ho hned zavedl k autodráze.

„Koukej,“ řekl, nastavil autíčko na autodráhu a zmáčkl tlačítko. Chvíli spolu soupeřili, autíčka občas vyjela z dráhy a spadla na zem, ale žádné se kupodivu nerozbilo.

Když už se Milan začal nudit, vzpomněl si na rybu, kterou Leoš pověsil za hák na bidlo před chatou. I když byl zvyklý u Leoše na ledasco podivného, stále mu vrtalo hlavou, proč sebou tahá nějakou mrtvou a smradlavou rybu až sem.

„Já už musím,“ prohodil chlapec, vylezl před chatu, mrzutě si pomyslel, že to Leoš se zlatou rybkou dost přehání, protože tahle zlatá rozhodně není, sundal ji štitivě z háku a zahrábl do kompostu. „Už tu není, Leoši,“ strčil hlavu zvenčí do světnice.

„Opravdu?“ opáčil Leoš. V jedné ruce držel formuli, v druhé šroubovák. „Možná uplavala.“

„Říkám, že tu není! Tak já opravdu jdu, já už musím na večeři.“

„Běž, jen si běž...“

„A nebude ti smutno?“

„Půjdu spát...“ zaváhal Leoš.

Po chvíli marného spravování strčil formuli do šuplíku a povečeřel. Ve spížce měl od rána schovaný kousek slaniny a dva rohlíky, pak si odstříhl špičku z krabicového mléka a chlemtal ho přímo z obalu. Přitom poslouchal rádio. Ze zpráv se dozvěděl o silné bouřce s krupobitím, která se přehnala nad krajinou.

Leoš neměl rád tragické zprávy, zmocňoval se ho při nich děs, to potom vypínal rádio a strkal hlavu pod polštář. Vypnul tedy rádio i nyní a vyšel si sednout na lavici před chatu, aby se uklidnil.

Už se stmívalo, oblohu pokropily první hvězdy. Dostal chuť na angrešty, několik keříčků rostlo opodál na zahrádce, vyrazil k nim, ale teprve když se mu jejich ostny párkrát zabodly do prstů, uvědomil si, že na plody už v houstnoucím šeru nevidí.

Zamířil zpět k chatě, v té chvíli si však všiml další věci, která mu před okamžikem unikla. Na háku zavěšeném na bidlu opět visela ryba a kývala se. Okamžik si lámal hlavu, jestli jde o stejnou rybu, protože tahle mu připadla větší než ta, kterou přinesl před několika hodinami, a rozzářil se.

„Ukaž. Ty ses vrátila?“

Ze stínu topolu vystoupila žena, s níž se setkal již odpoledne u řeky. Měla přes sebe přehozený temně modrý župan, který splýval s večerem, a byla pod ním nahá.

„Slíbila jsem ti to, ne?“

„Myslel jsem, že tě už neuvidím.“

„Taky jsem si to myslela. Ale ty si zasloužíš...“
pronesla vábivě, „abych ti splnila přání...“

„Opravdu?“ natáhl po ní ruce, ale ona prudce ucukla, až se jí župan rozevřel, a bezděčně si sáhla na promodralý krk, aby ho uchránila. „Ty můžeš všechno, vid’? I čarovat,“ ujišťoval se.

„Jak se to vezme.“ Žena se obrátila a směřovala pomalými krůčky zpět k řece. „Chápeš vůbec, jak jsi mě ponížil!“

„Leoš to se ženskéjma umí. Není na chlapečky.“

„To jsem poznala,“ odvětila znechuceně: „Chtěla jsem tě zabít... Jako ty mě.“

„Já vím,“ hladil si podrápanou tvář. Dosud za ní cupital jak prosebníček. Pak chvíli mlčeli, než Leoš znenadání vyhrkl: „Zlatá rybko, zlatá rybko, splníš mi tři přání?“

„Tak povídej,“ zbystřila a zároveň jí naskočil ten úděsný odpolední zážitek.

„Abych byl chytrý jako ostatní,“ vyhrkl.

„Jo, to je dobrý přání,“ přelétla očima řeku.

„Podívej,“ zahlédl na druhém břehu světýlka, dokonce za jedním molem plápolal i táborák, odkud sem doléhaly hlasy kytary a lidí.

„Moc jsi mně ublížil, moc, ale dám ti šanci. A tvý druhý přání je?“

„Abych se naučil plavat... jako ty.“

„Jako já?“ posteskla si. Ploužil se za ní jako štěně. Sestoupili pod hráz až k řece, voda u nohou jim ševalila a mlaskala a pěnila se o křoviska.

„A třetí...“

„Aby ses proměnila v člověka.“

„Nemůžu a teď právě ani nechci,“ vklouzla opatrně do řeky. Voda byla stále ještě prudká a zkalená, ale vlažná a šimrala živočišně po těle.

„Nechceš?“ nechápal.

„Něco ti prozradím,“ ponořila se až po krk pod hladinu, natočila k němu hlavu a zakřičela. Dávala si záležet, aby jí dobře rozuměl: „Nejsem žádná zlatá rybka a nelez za mnou. Jsem jenom obyčejná ženská, kterou jsi znásilnil a málem uškrtil. Teď už záleží jenom na tobě, co provedeš.“

Sotva udělala několik ostrých temp, uvědomila si za sebou zřetelné šplouchnutí. Ostatně předpokládala, že Leoš ten podprahový zpěv Sirén zaslechne. Původně chtěla nechat událostem jejich vlastní život. I osudu.

Nesmím se ohlížet, kladla si na srdce, nesmím. Ale pak přece jen zaváhala, otočila se a v okamžiku měla jasno. To třetí přání se pokusí Leošovi vyplnit.

Něco je jinak a možná, že všechno

Strum, strum, strum... Strum, strum, strum...“

„Zbláznil ses?“

„To je mantra.“

„Čapíčapíčapíča... Jsem malá holčička. Fascinuje mě křik ptáků.“

„A co manžel? Chytrý, bohatý...!“

„Hm, zatím žádný není.“

Ulice za výkladem zela prázdnotou. Sem tam po ní probublávaly opozdílé dvojice nebo přesupěl noční autobus, byli i tací výtečníci, kteří se trousili domů až k ránu. Chtěli se družít, povídat. Ohýbali značky, převraceli popelnice... To člověk najednou zjistí, co je v takové popelnici života. Anebo smrti.

„Ani na obzoru není?“ vyzvídal Cyril.

„Jo, pár snaživců se tam natřásá.“

Jiní snaživci zase bušili na výklad polepený reklamami mediální stanice STROM, hlavního donátora prapodivné reality show, kdy za milion ze sebe dělal člověk ve výkladu cvičenou opičku. Čumilové se občas svlékali i do pasu a vystavovali svá rozdychtěná těla, jako by chtěli vylákat ty dva lenochy za sklem na ulici. Někteří si na výklad i plivli, až Saša, zakuckávajíc se znechucením, unikala do přítmi pokojíku, aby skryla svou nevoli.

SÁZKA NA NADĚJI... ŽIVOTNÍ ŠANCE, KTERÁ SE NEODMÍTÁ!

hulákal reklamní nápis na výkladu. Jistěže ne. Šanci v životě nebývá mnoho, a pokud přijdou, měl by po nich každý chňapnout. To věděli i naši dočasní trosečníci, uvěznění uprostřed všeobjímajícího světa reklam. Jak ale ve zdraví přežít to čekání!? Vždyť sotva zalehli k odpočinku, nebylo dne, aby na ně někdo nezabušil.

„Co je, mizerové, nenecháte nás ani spát!“ zuřil Cyril. Záblesky z foťáků létají jak otrávené šípky, úsměvy paparazziů se ztrácejí v potouchlé křeči.

„Chcete portrét, celé tělo, skupinku? A co takhle má stehna!“ nabízela se Saša a nejednou, zaplavená vztekem, vysílala dychtivcům gesta: Polibte si, hošani!

Tentokrát ale zmýlená neplatí.

„Sašo, to jsem já, tvá máma!“ zakolísal za sklem hlas. Zнала ten útrpný, trochu prosebný umíráček. „Ukaž se, holčičko.“

Saša je překvapením celá zkoprnělá. Nocí odulý obličej matky vyhlížel jak posmrtná maska, ale hýbá se: nadouvá, škvrká, fazole očí nabobtnávají a klíčí. A přesto máminu tvář v tom nočním reji stínů spolehlivě poznala. Tohle ještě scházelo.

„Ty něco chceš, vid’? A já tě tolik prosila... Koho jsi to zase klofla?“ Sašin zakyslý pohled uvízl na muži, který postával opodál.

„To je Přemek Kat, kamarád. Pomáhá mi s tím projektem...“

Žvýkačka vrásní matčin obličej, jak se jí prolamují rysy, rudé srpky rtů vystřelují do okolí namísto polibků bublinky.

Cyril tu scénu mlčky sledoval, seděl v přítmí pokojíku a nesouhlasně zamručel. Žena na chodníku cosi zalehla, strčila nos do ventilačky, našpulila rty a plivla

žvýkačku špehýrkou do místnosti za sklem. Malá provokace neuškodí.

„Jsem Helga, její máma a umělkyně, rozumíš, ty cucáku?“

„To se povedlo,“ přimhouří Saša oči. Už tuší, odkud vítr vane. „Moc mně teď záleží na tom, abys za mnou nelezla.“

„Ani nejsi zvědavá, o co jde? Dostala jsem fantastický nápad. Je tam všechno, komedie i drama, tragika lidského života...“

„Bože...“ vzdychla Saša.

„Představ si vztah mezi nekonvenční matkou a její dcerou. Ten projekt se jmenuje Kat a umělkyně. Taková příležitost se neodmítá.“

Jasně, jenže já mám svůj příběh, pomyslela si Saša, právě teď ho objevuju a ty mně ho ničíš. Máma celý život žila v iluzi, že na ni čeká jedinečná příležitost. Jen s kašpárkem se ale těžko žije, dusí v sobě Saša námitky, vlastně už nic nechce slyšet, je to stále stejné *kdyby*.

„Tak půjčíš mi?“

„Tři stovky. Víc ti dát nemůžu.“

Máma uraženě namítne, jestli si natolik cení její nápad, je geniální, jak jinak. Jenže by potřebovala nejmíň dvacet tisíc, to by byla přece pro Sašu maličkost...

Dcera tuší, že mámu zase chytla slina, a vyčítavě na ni pohlédne. Máma má na nohou fintivé červené lodičky na vysokém podpatku a skládanou sukni nad kolena, lýtko jí zdobí jakási kérka... I Helga už ví, zná ten zarputilý dceřin výraz, tahle bitva je předem prohraná. Ještě jednou se pokusí a naslibuje:

„Samozřejmě to musíme s rejžou pořádně produmat.“

Pokolikáté už, chtělo se Saše zakřičet, ale jen provinile pohlédla na Cyrila.

„Nepůjčil bys mi tři stovky? Víc ne, budou dumat. Za chvíli ji má jako z praku.“